

като далє презъ пролѣтѣта; а сега това далє е вече завѣнало и листето му сѣ опадалє отъ есенната слана. Нѣма слънце, нѣма животворяща роса, нѣма благоприятенъ воздухъ, за да го подмладатъ и да му дадатъ новъ животъ, — нѣма помощъ! Но азъ вече дадохъ рѣка на онзи старецъ, и трѣба да са върви напредъ, трѣба да си испълна думата. (Удря са съ дланъ по челото). Ами Стоянка?

ЯВЛЕНИЕ IV.

Мжничка оданца съ два прозорека, на които висатъ читѣйови перденца. На дѣсната страна е помѣстенъ бѣлъ столъ, който е накритъ съ бѣла салѣтка, и на него гори лойева свѣщъ. Надъ столѣтъ виси малко огледалце; а отъ страните му — двѣ картинки: едната изъ тѣхъ изображава Еманоилъ Майсторъ, какъ той закопава въ зиданieto на черковата жената си; а другата — Николай Павловича. Педалече отъ столѣтъ сѣди Стойка и шие; а Стойка илѣте.

Стойка.

Не мога азъ да живѣя въ тоя градъ и въ тая земя. Баща ми казва, че Влашката земя е благословена; а азъ мисла, че ако да поживѣя тука още година или двѣ, то или ща да умра, или ща да полудѣя. Нѣма съ кого да си поприкажешъ, нѣма съ кого да са позасмѣешъ, нѣма съ кого да си попѣнешъ, нѣма кому да кажешъ „добаръ-день.“ Гражданките за нищо повече не мислятъ, осѣбѣтъ какъ да оголатъ мѣжете си и да наakitатъ главите си съ сѣкакви джунджурии; а селѣнките съ крѣжави сжлзи лапатъ мамалигата и подсмѣрчатъ отъ студъ. Днесъ азъ видѣхъ такава една кокона, която съ наkitѣтъ си би можала да прехрани десетина семейства; видѣхъ и такава една сиромашкиня, на която ризата не бѣше опрана цѣли два месѣца. Не ми е мила тая земя, ако и да е свободна. Не може да бжде щастливъ онзи народъ, който не пѣе.